

MS

**URZĄD
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W KRAKOWIE**

31-011 Kraków, Pl. Szczepański 5
Tel./fax (0-12) 421-75-79, 421-74-98
E-mail: krakow@uokik.gov.pl

L.dz.: RKR-50024/C2/DN-23/2002

Kraków, dn. 23 maja 2002 r.

Decyzja Nr RKR - 14/2002

Na podstawie art. 85 ust. 1 w związku z art. 28 ust. 6 *ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319 ze zm.)*, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, **odmawia się wszczęcia** – na wniosek Spółdzielni Mieszkaniowej w Wieliczce z siedzibą w Wieliczce, os. Sienkiewicza 24 - **postępowania antymonopolowego** w sprawie warunków umów stosowanych przez „SKT” Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, przy Klimasa 46 w zakresie dostaw energii cieplnej na terenie miasta Wieliczki.

Uzasadnienie

W dniu 11 lutego 2002 r. do Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Krakowie wpłynął wniosek Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w Wieliczce, os. Sienkiewicza 24 (zwanej dalej „Spółdzielnią”) o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko „SKT” Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, przy ul. Klimasa 46. Zdaniem Spółdzielni SKT wykorzystuje swoją dominującą pozycję na lokalnym rynku dostaw energii cieplnej na terenie miasta Wieliczka poprzez narzucanie nadmiernie wygórowanych cen za dostawę energii cieplnej, stosowanie uciążliwych i niejednorodnych warunków umów oraz poprzez przeciwdziałanie kształtowaniu się warunków rozwoju konkurencji.

Po analizie informacji zawartych we wniosku oraz dołączonych do niego dokumentów zostało przeprowadzone – na podstawie upoważnienia Prezesa UOKiK - postępowanie wyjaśniające, w celu wstępnego ustalenia, czy w opisanej we wniosku sprawie nastąpiło naruszenie przepisów *ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319 ze zm.)* - zwanej dalej „ustawą o ochronie (...)” - uzasadniające wszczęcie postępowania antymonopolowego.

W oparciu o zebrany w powyższym trybie materiał dowodowy, organ antymonopolowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 7 czerwca 1999 r. Spółdzielnia zawarła z SKT umowę, na mocy której wydzierżawiła – st. nowiackie jej własność – pomieszczenia kotłowni osiedlowej, a nadto: sieci i węzły ciepłownicze wraz z pomieszczeniami.

Umowa została zawarta na okres 20 lat i 6 miesięcy od momentu rozpoczęcia przez SKT dostawy ciepła, przy czym w § 6 postanowiono, że może być rozwiązana w drodze wypowiedzenia, w przypadku rozwiązania przez strony umowy o dostawę ciepła.

Umowę o dostawę ciepła strony zawarły także w dniu 7 czerwca 1999 r., a SKT (zwany dalej „Dostawcą”) zobowiązał się dostarczać do zasobów mieszkaniowych Spółdzielni energię ciepłą na potrzeby centralnego ogrzewania.

Umowa dostawy za warta została także na okres 20 lat, przy czym liczony od rozpoczęcia dostawy ciepła (§ 11.1).

W umowie tej Dostawca zobowiązał się do poniesienia nakładów inwestycyjnych, w tym m.in. zamontowania tzw. Automatycznej Centrali Ciepłej oraz modernizacji i eksploatacji należących do tej centrali sieci i węzłów ciepłowniczych.

W treści § 1.3 umowy przewidziano możliwość rozwiązania jej przez strony przed upływem 20 letniego terminu – za obopólną zgodą, po zaspokojeniu wzajemnych roszczeń.

Spółdzielnia uznała 20 letni okres obowiązywania umowy dostawy oraz możliwość jej rozwiązania wyłącznie za obopólną zgodą za warunki szczególnie uciążliwe. Ponadto zarzuciła również Dostawcy, iż już w 1999 r. zastosował znacznie, bo ok. 40% wyższe ceny niż pobierane przez innych dostawców w okolicach Krakowa.

W toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego Spółdzielnia wielokrotnie podkreślała, iż uważa zawartą z Dostawcą umowę za nieważną z wielu powodów, m.in. z powodu braku do wód akceptacji warunków umowy przez poprzednie władze Spółdzielni oraz z powodu braku po stronie Dostawcy wymaganej od przedsiębiorstw energetycznych – w chwili zawierania umowy – koncesji na prowadzenie działalności polegającej na dostawach energii ciepłej. Zaniem Spółdzielni, Dostawca – jako jedyny właściciel sieci ciepłej, za pośrednictwem której zaopatrywani są zarówno mieszkańcy Spółdzielni jak i inni odbiorcy indywidualni i instytucjonalni – posiada pozycję dominującą na lokalnym rynku i wykorzystuje ją w ten sposób, że nie wywiązuje się należycie z umownych zobowiązań oraz stosował i stosuje zbyt wysokie w porównaniu do innych dostawców opłaty. Z tych też powodów Spółdzielnia usiłowała bezskutecznie rozwiązać z Dostawcą umowę, a następnie wniosła pozew do sądu powszechnego o jej unieważnienie. Sprawa ta do chwili obecnej nie została rozstrzygnięta.

Odpowiadając na zarzuty Spółdzielni Dostawca wskazał, iż sporna umowa o dostawę ciepła i wykonanie inwestycji została zawarta w efekcie wyboru jego oferty spośród kilku innych. Ponadto oferta ta była przedmiotem negocjacji z władzami Spółdzielni, a ostatecznie została zatwierdzona przez Radę Nadzorczą i Zarząd oraz przez Zgromadzenie Przedstawicieli Członków Spółdzielni. Dostawca stwierdził, iż ze swoich zobowiązań umownych wywiązuje się w całości oraz podkreślił, że do 30 listopada 2001 r. (tj. w przeddzień obowiązywania nowej taryfy URE) w rozliczeniach z odbiorcami ciepła stosował jednolite zasady.

Oprócz Spółdzielni, na terenie miasta Wieliczki Dostawca zaopatruje w energię ciepłą pięciu innych odbiorców na podstawie odrębnych umów, tj.:

- Zakład Gospodarki Komunalnej w Wieliczce – umowa o dostawę energii ciepłej do 2 budynków hydroforni z dnia 30.09.1999 r., zawarta na okres 3 lat (§ 11.1 umowy),
- osobę fizyczną właściciela nieruchomości przy ul. Piłsudskiego 81 – umowa z dnia 30.09.1999 r., zawarta na okres 5 lat (§ 11.1. umowy).

- Szkołę Podstawową Nr 3 – umowa z dnia 29.02.2000 r. zawarta na okres 10 lat (§ 11.1 umowy).
- Wspólnotę Mieszkaniową, os. Sienkiewicza 10 – pierwotna umowa zawarta w dniu 30.09.1999 r. na okres 10 lat (§ 11.1) z możliwością jej rozwiązania za obopólną zgodą i po zaspokojeniu wzajemnych roszczeń (§ 11.3).
W związku ze zmianą właściciela obiektu rozwiązano dotychczasową i zawarto w dniu 28.12.2001 r. nową umowę na czas nieokreślony (§ 11.1 umowy) z możliwością wypowiedzenia umowy przez odbiorcę do dnia 30 września danego roku, ze skutkiem na ostatni dzień danego roku kalendarzowego (§ 11.2 i § 11.3. umowy).
- Wspólnotę Mieszkaniową, ul. Wincentego Pola 14 – pierwotna umowa zawarta pomiędzy Dostawcą a PKP Zakład Gospodarki Mieszkaniowej w Krakowie w dniu 30.09.1999 r. na okres 10 lat z możliwością jej rozwiązania za obopólną zgodą i po zaspokojeniu wzajemnych roszczeń (§ 11.3).
W związku ze zmianą właściciela obiektu rozwiązano dotychczasową i zawarto w dniu 28.12.2001 r. nową umowę na czas nieokreślony (§ 11.1 umowy) z możliwością wypowiedzenia przez strony jej warunków nie później niż na 4 miesiące przed zakończeniem okresu obowiązywania taryfy dla ciepła, ze skutkiem na dzień zakończenia obowiązywania taryfy dla ciepła (§ 11.2 umowy).

Analiza treści §§ 11 umów zawartych przed zatwierdzeniem taryfy, wykazała, iż wszystkie umowy, w g jednolitego wzoru, przewidywały w § 11.3 możliwość rozwiązania ich za obopólną zgodą oraz po zaspokojeniu wzajemnych roszczeń. Zapis § 11.3 został w praktyce wykorzystany przy rozwiązaniu umów z poprzednimi właścicielami obiektów należących obecnie do Wspólnot Mieszkaniowych.

Umowy zawierane były one na różne okresy tj. 3, 5, 10 – a w przypadku Spółdzielni – 20 lat.

Wysokość opłat za energię cieplną oraz sposób ich ustalania zawarte zostały w § 7 umów i były jednolite dla wszystkich odbiorców. Zgodnie z treścią tego przepisu cena za energię cieplną jest dwuczłonowa i składa się z :

1. należności podstawowej za moc zainstalowaną (niezależnej od ilości dostarczonej energii).
2. należności zmiennej, na którą składają się:
 - należność zmienna za moc zamówioną (niezależna od ilości dostarczonej energii),
 - należność zmienna za dostarczoną ilość energii cieplnej (wynikająca z pomnożenia ilości dostarczonej energii cieplnej w GJ i ceny za 1 GJ).

Wszystkie umowy przewidywały możliwość aktualizacji należności w oparciu o jednolite formuły (§ 7.4, § 7.5, § 7.8).

Wynikające z umów należności podstawowe i zmienne obowiązujące w 1999 r. dla poszczególnych odbiorców przedstawia poniższe zestawienie:

Tabela nr 1.

	Spółdzielnia Mieszkaniowa w Wieliczce	Zakład Gospodarki Komunalnej	właściciel nieruchomości przy ul. Piłsudskiego	Szkoła Podstawowa Nr 3	Wspólnota Mieszkaniowa os. Sienkiewicza 10 (dawna umowa z PKP ZGM)	Wspólnota Mieszkaniowa ul. W. Pola 14
maksymalna nominalna moc cieplna (§ 1.2 lub § 1.3 umów)	5 558 kW	6 kW	10 kW	265 kW	235 kW	307 kW
należność podstawowa za moc zainstalowaną (§ 7.3 umów)	4 115 zł/m-c	57 zł/m-c	96 zł/m-c	2 535 zł/m-c	2 248 zł/m-c	2 936 zł/m-c
należność zmienna za moc zamówioną (§ 7.5 umów)	6 816 zł/m-c	28 zł/m-c	47 zł/m-c	1 256 zł/m-c	1 114 zł/m-c	1 455 zł/m-c
cena 1 GJ	12,34 zł	12,34 zł	12,34 zł	12,34 zł	12,34 zł	12,34 zł

W dniu 29 października 2001 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję Nr OWR-820/146-14/16/2001/I/DT zatwierdzającą Dostawcy taryfę dla ciepła, w tym m.in. dla grupy taryfowej Wieliczka.

W związku z tym Dostawca zawiadomił swoich odbiorców o zmianie taryfy i przedstawił jednolite dla wszystkich odbiorców aneksy do umów, uwzględniające nowe zasady rozliczeń. Nowe warunki umów nie zostały zaakceptowane przez Spółdzielnię oraz trzech innych odbiorców tj. przez Zakład Gospodarki Komunalnej w Wieliczce, właściciela nieruchomości przy ul. Piłsudskiego 81 oraz przez Szkołę Podstawową Nr 3. Umowy uwzględniające stawki wynikające z taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE podpisały natomiast w dniu 28.12.2001 r. dwie Wspólnoty Mieszkaniowe.

W wyniku wprowadzenia nowej taryfy zmieniła się struktura opłat za energię cieplną m.in. w taki sposób, że znacznie obniżony został udział opłat stałych, płaconych przez cały rok kalendarzowy, w wyniku czego kwoty należności płaconych w okresie letnim winny ulec znacznemu obniżeniu, przy jednoczesnym podwyższeniu tych kwot w okresie grzewczym, kiedy występuje popyt na ciepło.

I tak, obliczona wg nowej taryfy należność za dostawę energii cieplnej dla Spółdzielni w miesiącu grudniu 2001 r. wyniosła 504 978,94 zł (faktura nr 385/E/01) - co przy fakturach za miesiąc październik 2001 r. (faktura nr 334/E/01) na kwotę 157 778,10 zł i za miesiąc

listopad 2001 r. (faktura nr 352/E/01) na kwotę 233 423,00 zł – wskazuje na kilkakrotne podwyższenie wysokości opłat.

Nie akceptując takiego wzrostu cen energii cieplnej Spółdzielnia wystąpiła do Prezesa URE z wnioskiem o wszczęcie postępowania administracyjnego przeciwko Dostawcy w sprawie warunków dostarczania ciepła, a w szczególności cen i stawek opłat wynikających z zatwierdzonej taryfy. Stojąc na stanowisku, iż stroną postępowania przed Prezesem URE w sprawie o zatwierdzenie taryfy jest tylko przedsiębiorstwo energetyczne, a zatem, iż odbiorca nie posiada możliwości składania wniosków co do korekty cen i stawek opłat – Prezes URE uznał wniosek Spółdzielni za bezzasadny.

Zdaniem Spółdzielni Dostawca nadużywa pozycji dominującej na lokalnym rynku dostaw energii cieplnej poprzez narzucanie nieuczciwych, nadmiernie wygórowanych cen, o czym ma świadczyć kwota faktury wystawionej przez Dostawcę z tytułu dostaw energii cieplnej w miesiącu grudniu, znacznie przewyższająca należności za miesiące poprzednie. Ponadto, w umowach z odbiorcami Dostawca stosuje uciążliwe, niejednolite warunki tj. różne ceny, krótkie okresy obowiązywania i różne możliwości wypowiedzenia. W ocenie Spółdzielni zastosowany wobec niej najdłuższy okres wypowiedzenia umowy świadczy o stosowaniu wobec niej uciążliwych warunków umowy.

Oceniając przedmiotowy stan faktyczny organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Dokonując porównania umów zawartych przez Dostawcę z poszczególnymi odbiorcami organ antymonopolowy przeprowadził analizę treści tych umów, w szczególności w części dotyczącej opłat za energię ciepłą oraz odnośnie długości okresów ich obowiązywania i możliwości ich wypowiedzenia.

Jak wynika z zestawienia wielkości opłat dla poszczególnych odbiorców ujętego w tabeli nr 1 (str. 2) Dostawca stosował wobec wszystkich taką samą cenę za 1 GJ energii cieplnej tj 12,34 zł.

Natomiast w celu dokonania porównania należności podstawowej za moc zainstalowaną i należności zmiennej za moc zamówioną konieczne jest ustalenie jednostkowej ceny za 1 kW maksymalnej nominalnej mocy cieplnej (§ 1.2 lub § 1.3 umów). W tym celu podzielono kwoty poszczególnych należności przez wielkość ustalonej w umowach mocy cieplnej, co przedstawia poniższa tabela:

Tabela nr 2.

	Spółdzielnia Mieszkaniowa w Wieliczce	Zakład Gospodarki Komunalnej	właściciel nierucho- mości przy ul. Pilsudskiego	Szkoła Podstawowa Nr 3	Wspólnota Mieszka- niowa os. Sienkie- wicza 10	Wspólnota Mieszka- niowa ul. W. Pola 14
cena 1 kW za moc zainsta- lowaną	54 1 5 : 5 658 = 9,6 zł.	57 : 6 = 9,5 zł.	96 : 10 = 9,6 zł.	2535 : 265 = 9,6 zł.	2 248 : 235 = 9,6 zł.	2 936 : 307 = 9,6 zł.
cena 1 kW za moc zamówioną	26 8 6 : 5658 = 4,7 zł.	28 : 6 = 4,7 zł.	47 : 10 = 4,7 zł.	1256 : 265 = 4,7 zł.	1 114 : 235 = 4,7 zł.	1455 : 307 = 4,7 zł.

Jak wynika z powyższego, również w przypadku należności z tytułu opłat stałych i zmiennych uzależnionych od wielkości zamówionej mocy Dostawca stosował dla wszystkich odbiorców jednolite ceny.

Organ antymonopolowy nie znalazł podstaw do analizy wysokości opłat wprowadzonych przez Dostawcę w wyniku zatwierdzenia taryfy przez Prezesa URE, ponieważ, tym samym, działałby poza swymi ustawowymi uprawnieniami. Zgodnie bowiem z treścią art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 1997 r. Nr 54, poz. 348 ze zm.) to właśnie Prezes URE posiada kompetencje regulujące działalność przedsiębiorstw energetycznych, w tym kompetencje do zatwierdzania i kontrolowania taryf (art. 23 ust.2 ustawy). Słuszność takiego rozumowania potwierdza aktualne orzecznictwo Sądu Antymonopolowego, który wyroku z dnia 17 kwietnia 2002 r., sygn. akt XVII AmA 58/01 stwierdza, iż: „Art. 47 ustawy Prawo energetyczne wyłącza jako *lex specialis* stosowanie w stosunku do taryf (w tym ich struktury i wysokości) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów”. Jednocześnie Sąd podkreślił, że możliwość kwestionowania przez organ administracji państwowej materii będącej przedmiotem prawomocnego orzeczenia innego organu, naruszałaby konstytucyjną zasadę zaufania do Państwa.

Ostatecznie – w świetle powyższego – stawki i opłaty za ciepło zatwierdzone przez właściwy do tego organ jakim jest Prezes URE, nie mogą być oceniane pod kątem cen nadmiernie wygórowanych, a pobieranie tych opłat i stawek przez Dostawcę, pod kątem naruszenia art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...), tj. narzucania nieuczciwych cen, w tym cen nadmiernie wygórowanych.

Należy również zwrócić uwagę na treść art. 8 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...), zgodnie z którym stosowanie w podobnych umowach z osobami trzecimi uciążliwych lub niejednorodnych warunków umów jest nadużywaniem przez przedsiębiorcę pozycji dominującej tylko w takim przypadku, gdy warunki te stwarzają tym osobom zróżnicowane warunki konkurencji. Tymczasem stronami analizowanych przez organ antymonopolowy umów są bezpośredni odbiorcy energii cieplnej (konsumenci), a nie konkurenci rynkowi.

W świetle powyższego, nie znalazł również potwierdzenia zarzut naruszenia przez Dostawcę art. 8 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...).

W świetle zebranego materiału dowodowego organ antymonopolowy nie dopatrył się również działań Dostawcy naruszających art. 8 ust 2 pkt 5, 6 i 7 ustawy. Sam fakt zajmowania przez Dostawcę pozycji dominującej, wynikającej z praw własności do urządzeń sieci ciepłej nie jest tożsamy z nadużywaniem tej pozycji.

Biorąc pod uwagę, że przeprowadzone postępowanie wyjaśniające nie doprowadziło, do ustalenia, czy w opisanym przez Spółdzielnię sytuacji nastąpiło naruszenie przepisów ustawy o ochronie (...), organ antymonopolowy nie znalazł uzasadnienia dla wszczęcia postępowania antymonopolowego w sprawie nakazania SKT zaniechania praktyk ograniczających konkurencję.

Należy podkreślić, iż ustalenia i wnioski zawarte w niniejszej decyzji są wynikiem szczegółowej analizy stanu faktycznego sprawy, przeprowadzonej przez organ antymonopolowy pomimo, że Spółdzielnia – wbrew ciężącemu na niej obowiązкови wynikającemu z treści art. 84 ust. 2 ustawy o ochronie (...) – w swoim wniosku nie uprawdopodobniła dalszego działania Dostawcy stanowią naruszenie jej przepisów.

Wymaga w końcu podkreślenia, iż istotą sporu w niniejszej sprawie jest ze strony Spółdzielni chęć rozwiązania umowy o dostawę energii cieplnej bądź jej unieważnienie, w celu zmiany Dostawcy, natomiast ze strony Dostawcy – brak zgody na rozwiązanie umowy.

Należy również wziąć pod uwagę argumentację Dostawcy, wskazującego, iż zastosowany wobec Spółdzielni dłuższy niż w odniesieniu do pozostałych odbiorców okres, na który umowa została zawarta wynikał z konieczności zabezpieczenia zwrotu nakładów inwestycyjnych poniesionych przez Dostawcę na urządzenia sieci cieplnej.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz fakt, iż ustawowym celem organu antymonopolowego jest przeciwdziałanie praktykom ograniczającym konkurencję (art. 1 ustawy o ochronie (...)) - organ antymonopolowy nie może spełnić zawartych we wniosku oczekiwań Spółdzielni. Właściwym organem do rozstrzygnięcia sporu pomiędzy Spółdzielnią a Dostawcą jest sąd powszechny i z tej możliwości Spółdzielnia skorzystała, składając stosowny pozew.

Niezależnie od przedstawionych wyżej argumentów uzasadniających stanowisko organu antymonopolowego należy nadto podkreślić, iż postępowanie antymonopolowe nie może być wszczęte także z uwagi na upływ przewidzianego do tego terminu. Stosownie bowiem do treści art. 93 ustawy o ochronie (...) – nie wszczyna się postępowania w sprawie stosowania praktyk ograniczających konkurencję, jeżeli od końca roku, w którym zaprzestano ich stosowania, upłynął rok. W świetle orzecznictwa Sądu Antymonopolowego o trwaniu praktyki polegającej na narzucaniu przez podmiot posiadający pozycję dominującą uciążliwych warunków umów, można mówić jedynie do czasu zawarcia przez strony umowy zawierającej takie warunki. Z chwilą zawarcia umowy uciążliwy warunek staje się już treścią umowy, a pokrzywdzony ma pełną świadomość co do ewentualnego uciążliwego jej charakteru. Zdaniem Sądu, dla oceny czasu trwania praktyki bez znaczenia jest fakt występowania jej skutków w terminie późniejszym, gdyż prawo do ochrony przed nadużyciem pozycji dominującej jest wyraźnie zakreślone w czasie. Instytucja przedawnienia zawarta w ustawie o ochronie (...) służy zasadzie pewności obrotu i realnego wykonywania umów (tak m.in.: wyrok z dnia 27 września 2000 r., sygn. akt XVII Ama 97/99, wyrok z dnia 20 marca 2002 r., sygn. akt XVII Ama 44/01, wyrok z dnia 3 kwietnia 2002 r., sygn. akt XVII Ama 88/01).

W przedmiotowej sprawie umowa o dostawę energii cieplnej pomiędzy Spółdzielnią a Dostawcą zawarta została 7 czerwca 1999 r. Stosownie zatem do treści powołanego wyżej przepisu art. 93 ustawy o ochronie (...) – postępowanie antymonopolowe w sprawie przeciwdziałania ewentualnej praktyce polegającej na narzucaniu w ww. umowie uciążliwych warunków, które Dostawcy mogły przynieść nieuzasadnione korzyści, mogło być wszczęte najpóźniej w dniu 31 grudnia 2000 r.

Tymczasem wniosek Spółdzielni został skierowany do organu antymonopolowego w dniu 11 lutego 2002 r. – a więc po upływie ww. terminu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie (...), w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Krakowie.

Otrzymują:

1. Spółdzielnia Mieszkaniowa w Wieliczce
os. Sienkiewicza 24
320-020 Wieliczka
2. RKR a/a